

[Elmquist.]

En Ændring i nærværende Lovforslag er det endvidere, naar § 230 bestemmer, at kønslig Usædelighed mellem Personer af samme Køn for Betaling straffes for begge Deltagere med Fængsel indtil to Aar. Altsaa begge Deltagere faar Straf, naar der ydes Betaling. Dette er i Overensstemmelse med Kommissionens Forslag, medens Lovforslaget af 1924 kun straffede den, der modtog Betaling. Jeg synes, dette var noget inkonsekvent. Jeg kan ikke se andet end, at Forbrydelsen fra Samfundets Side maa anses for lige strafbar saavel for den, der betaler, som for den, der faar Betaling. Ja, jeg vil sige, at den, der frister med Pengene, er maaske ofte endnu mere strafbar end den, der lader sig friste. Jeg synes derfor, at det er rigtigt og naturligt, at man her indfører Straf for dem begge.

Som en ny Bestemmelse i Forslaget, der delvis træder i Stedet for § 6 i Lov af 11. April 1925, skal jeg nævne § 236. Her bestemmes det, at naar nogen dømmes for de i Kapitel 21 omhandlede Sædelighedsforbrydelser, altsaa Voldtægtsforbrydelser mod Børn o. s. v., kan der ved Dom gives vedkommende Paalæg om, at han ikke maa indfinde sig i offentlige Parker eller Anlæg, paa Fællede, ved Skoler eller lignende offentlige Steder. Der er ogsaa nævnt Badeanstalter og Strandbredder. Jeg finder, at det er en udmærket Bestemmelse, som den højtærede Minister her har indføjet. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at den vil vinde almindelig Tilslutning. Det er nemlig ofte paa disse Steder, paa Badeanstalter, i Skove, paa offentlige Legepladser o. s. v., at disse Forbrydelser begaaes, at Fristelsen opstaar hos den vedkommende, og kan Forbrydelserne forebygges ved et saadant Forbud, vil det være saare godt.

Jeg kommer derefter til nogle Bemærkninger angaaende Kapitel 25 om Forbrydelser mod Liv og Lemmer. Her indeholdt Straffelovforslaget af 1924 i § 240 en Bestemmelse om, at naar en Person dræbte en haabløs syg efter dennes udtrykkelige Begæring for at befri vedkommende for svære, uafvendelige Lidelser, kunde Straffen under særlige Omstændigheder bortfalde. Denne Bestemmelse er ikke medtaget her, og jeg synes, det er rigtigt; jeg finder, det er en saare farlig Bestemmelse at indføre i Loven. Hvornaar en Person er haabløs syg, kan jo selv Læger ofte ikke afgøre; ofte sker det, at Lægen erklærer, at alt Haab er ude, og at vedkommende kommer sig alligevel. Derfor, at hjemle og muligvis Straffrihed for Tilfælde, hvor en Person dræber en anden

for at befri denne for Lidelser, finder jeg det vilde være meget farligt og meget urigtigt at komme ind paa.

Et Spørgsmaal af stor Betydning, som falder ind under dette Kapitel, er Spørgsmaalet om Fosterfordrivelse. Det er jo ogsaa et Spørgsmaal, der har været underkastet en meget stor og meget vidtrækkende Diskussion. Det foreliggende Lovforslag er her, bortset fra visse mindre Forskelligheder i Straffen for den, der medvirker til Fosterfordrivelse, i det væsentlige enslydende med Lovforslaget af 1924. Derimod er Lovforslaget paa et meget væsentligt Punkt uoverensstemmende med Kommissionens Udkast.

Efter dette Udkast er Strafbarheden for Moderen nemlig begrænset til de Tilfælde, hvor hun alt har mærket sikre Tegn paa Besvangrelse, hvor hun har mærket Liv. At gaa saa vidt, som Kommissionen her gaar, vilde sikkert være meget betænkeligt, ogsaa fordi det ofte vilde være vanskeligt at skaffe det rette Bevismateriale frem. Jeg tror derfor, det er rigtigt, at man er blevet staaende ved den klare og ubetingede Regel, at Fosterfordrivelse er forbudt.

I øvrigt betyder Lovforslagets Bestemmelser paa dette Punkt en meget stor Lempelse i Forhold til den gældende Straffelov. Efter § 193 i den gældende Straffelov er Straffen Strafarbejde indtil 8 Aar, efter det foreliggende Lovforslag er Straffen nedsat til Hæfte eller til Fængsel indtil 2 Aar, altsaa en meget væsentlig og meget betydelig Nedsættelse. Under formildende Omstændigheder kan Straffen endog helt bortfalde. Der er derhos indsat den meget væsentlige nye Bestemmelse, at Paatale ikke kan finde Sted, naar der er forløbet et Aar, efter at Forbrydelsen er begaaet.

Hele dette Spørgsmaal om Fosterfordrivelse er jo et meget omdiskuteret Spørgsmaal. Jeg er imidlertid bange for, at man ved at sætte Straffen saa lavt og Forældelsesfristen saa kort svækker hele denne Gernings Karakter af Forbrydelse, og at man gaar noget for vidt derved. Men i øvrigt vil dette Spørgsmaal sikkert give Anledning til en Del Diskussion i Udvalget, hvor Spørgsmaalet nærmere kan overvejes.

Hvad de øvrige Forbrydelser mod Liv og Løgene angaar, skal jeg kun bemærke, at jeg finder, at de for Voldsforbrydelser ansatte Straffemaksima burde forhøjes. Overfor den Voldsforbryder, der Gang paa Gang anfalder værgeløse Kvinder og skamslaar dem, ja, selv i Tilfælde, hvor der ingen egentlig Legemsbeskadigelse finder Sted, men hvor de paagældende udsættes for Nervechok eller lignende, bør der kunne